

De zegen van de door God gegeven rust

Ds. J. IJsselstein - Heidelbergse Catechismus Zondag 38

Liturgie:

Tien Geboden 1,5

Psalm 32:6

Lezen Psalm 122

Psalm 92:1,2,7,8

Psalm 122:1

Psalm 34:1

Gemeente, aan de beurt voor behandeling in de leerdienst van deze middag is Zondag 38 van onze catechismus. Zondag 38, vraag en antwoord 103. Laten we die eerst samen met elkaar lezen:

Vraag 103: Wat gebiedt God in het vierde gebod?

Antwoord: Eerstelijk dat de kerkedienst, of het predikambt, en de scholen onderhouden worden, en dat ik, inzonderheid op den sabbat, dat is op de rustdag, tot de gemeente Gods naarstiglijk kome, om Gods Woord te horen, de Sacramenten te gebruiken, God de Heere openlijk aan te roepen, en de armen Christelijke handreiking te doen.

Ten andere dat ik al de dagen mijns levens van mijn boze werken ruste, de Heere door Zijn Geest in mij werken late, en alzo de eeuwigen sabbat in dit leven aanvange.

Het thema voor de catechismuspraak van vanmiddag is:

De zegen van de door God gegeven rust

Er zijn drie aandachtspunten. We letten op *de zegen van de door God gegeven rust...*

1. Op de eerste dag van de week

2. Op alle dagen van de week

3. En daarna

Dus 'de zegen van de door God gegeven rust': *op de eerste dag van de week, op alle dagen van de week, en daarna.*

Maar eerst even de letter van het gebod, zoals we die lezen in Exodus 20: 8-11.

Daar zegt de HEERE: *Gedenkt de sabbatdag, dat u die heiligt. Zes dagen zult u arbeiden en al uw werk doen, maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN uws Gods, dan zult u geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is, want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage, daarom zegende de HEERE de sabbatdag, en heiligde denzelven.*

Het eerste woordje wat opvalt in deze tekst is het woordje: *Gedenkt*.

Andere geboden beginnen met: *u zult...*, of: *u zult niet...*, maar dit gebod begint met: *Gedenkt!* Houd in gedachten! Denk aan... Aan wat?

Denk eraan dat u deze dag, deze rustdag van Mij gekregen hebt. In het paradijs. In zes dagen, in één week tijd schiep Ik, God, de hemel en de aarde en alles wat daarin is, en op de zevende dag rustte Ik. Op de *rustdag*.

En toen in het paradijs, op de zesde dag, heb Ik u, mens, gemaakt, geschapen *naar Mijn beeld*. Dus u mag ook: zes dagen werken, en dan is er voor u ook één dag rust, op Mijn rustdag!

Want: de Heere rustte ook, op de zevende dag.

Was de Heere moe van al Zijn scheppingswerk?

Nee, want de Heere (dat zegt Jesaja in Jesaja 40) *wordt nooit moe* (40:28)

Hij rustte, dat wil zeggen: Hij verlustigde, Hij vermaakte Zich in Zijn werk. Hij was er vol van vreugde over. Hij was heel blij met het werk dat Hij had gedaan. *God zag al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed* (Genesis 1:31).

Alles was perfect, volmaakt, zonder enig gebrek.

Zo eindigt Genesis 1, en zo gaat het verder in Genesis 2: *Alzo zijn volbracht de hemel en de aarde, en al hun heir. Als nu God op de zevende dag volbracht had Zijn werk* (het is volbracht: klaar, voltooid, het doel is bereikt), *dat Hij gemaakt had, heeft Hij gerust op de zevende dag van al Zijn werk, dat Hij gemaakt had.*

En God heeft de zevende dag gezegend, en die geheiligd; omdat Hij op denzelve gerust heeft van al Zijn werk, hetwelk God geschapen had, om te volmaken (2:1-3).

God heeft toen die dag *apart gezet*, Hij heeft die *geheiligd*.

Geheiligd, dat wil zeggen: apart gezet. Toen heeft God gezegd: dit is een bijzondere dag, dit is Mijn dag. Dit is een dag *van* Mij en dit is een dag *voor* Mij.

En die dag heeft God *gezegend*. Die dag is van toen af aan en altijd bedoeld geweest, niet als een straf, maar als een zegen.

God gaf de mensen een dag van gezegende rust. Die rustdag was het hoogtepunt van de scheppingsweek. Het was een feestdag. Voor God!

Iets verderop in je Bijbeltje, in Deuteronomium 5, staat het iets anders geformuleerd.

Daar zegt de Heere: *Want u zult gedenken* (daar is weer datzelfde woord. U zult gedenken aan de schepping, ja maar ook daaraan...) *dat u een dienstknecht* (een slaaf) *in Egypteland geweest bent, en dat de HEERE, uw God, u van daar heeft uitgeleid* (heeft verlost) *door een sterke hand en een uitgestrekte arm; daarom heeft u de HEERE, uw God, geboden, dat u de sabbatdag houden zult* (5:15).

Dus, de rustdag is een dag om op een *dubbele* manier in gedachten te houden.

Als de dag waarop God Zich verblijdde over alles wat Hij gemaakt had, maar ook als een dag van *bevrijding*. Het volk Israël was door God uit de slavendienst van Egypte bevrijd.

Daar waar ze slaven geweest. Daar hadden ze gezwoegd en geploeterd, zeven dagen per week. Tijd om te rusten was er niet. Maar toen, na 400 jaar van onderdrukking, heeft God Zijn volk verlost. De sabbatdag, de rustdag, is ook *bevrijdingsdag*!

Gedenkt de sabbatdag, als de dag van Gods grote daden.

Zo heeft Israël altijd de sabbat gehouden. Wie dat niet deed, wie zich daar niet aan hield, die moest zwaar gestraft, ja, zelfs gedood worden (Exodus 31:14).

En later is het volk Israël vaak gewaarschuwd, om geen eigen dingen (geen eigen lust) te doen op Gods dag. Jesaja schrijft: Noem de sabbat *een verlustiging* (een vreugde) *opdat de HEERE geheiligd wordt!* (58:13).

Het was ook vanwege het ontheiligen van de sabbat, dat Juda in de ballingschap is gegaan.

En het valt op, als ze terugkomen uit de ballingschap, dan is de sabbat één van de eerste dingen die weer in ere hersteld worden. Als een heilige dag voor God, als een dag van vreugde, als een feestdag (Nehemia 8:9-12).

Je zegt: ‘En toen... is de wet afgeschaft. Toen zijn de ceremoniële wetten afgeschaft, de wetten van de offers, van de priesters, en van de tempel..., en dus, nu zijn we vrij...!’

Ja, *die* wetten, die *ceremoniële* wetten van de tempeldienst, die zijn wel afgeschaft met de komst van de Heere Jezus, maar de Wet van de Tien Geboden, die is niet afgeschaft.

De rustdag is dus gebleven.

Alleen, we zien wel in het Nieuwe Testament dat de sabbat niet meer op zaterdag gehouden wordt. We zien in het Nieuwe Testament dat de christelijke gemeente, geleid door de Heilige Geest, de (wat heet) ‘dag van de Heere’, de ‘dag des Heeren’ op *zondag* is gaan houden. Die dag is één dag opgeschoven.

De *dag van de opstanding* wordt de nieuwe dag van de Heere.

Dat is de dag waarop het werk van de *herscheping*, het werk van de verlossing is voltooid. Het is volbracht!

Dat is de nieuwe *bevrijdingsdag*, de dag waarop de dood, de hel en de duivel zijn overwonnen.

En we zien in het Nieuwe Testament dat die verschuiving van de zaterdag naar de zondag vanzelf plaatsvindt. Een uitdrukkelijke opdracht is er niet. Zo leidt, zo bestuurt de Heere het. De opstandingsdag wordt de nieuwe rustdag. Omdat de Heere Jezus, de grote Rustaanbrenger, op die dag is opgestaan.

Het is ook op zondag, dat de Heere Jezus tot tweemaal toe aan Zijn discipelen verschijnt.

Het is ook op zondag dat Paulus in Troas preekt (Handelingen 20:6,7). Het is ook op

zondag (zo zegt Paulus in 1 Korinthe 16:2) dat iedereen bij zichzelf een gift moet wegleggen voor de armen. En het is ook op zondag, op de dag des Heeren, dat de opgestane Heere Jezus aan Johannes op Patmos verschijnt (Openbaring 1:10).

De sabbat was gedenkdag van de schepping en van de bevrijding uit Egypte.

De dag des Heeren, de opstandingsdag, is gedenkdag van de *herscheping* en van de bevrijding uit de macht van de duisternis.

Wat *mag* je allemaal *niet* op zondag?

Het valt op dat de catechismus daar niet naar vraagt...

De catechismus vraagt eigenlijk: wat mag je *wel* doen op zondag? Waar is die dag precies voor bedoeld?

Dat gaan we zien in onze eerste gedachte:

1. De zegen van de door God gegeven de rust op de eerste dag van de week.

Wat is die zegen precies?

De catechismus zegt er twee dingen van.

In de eerste plaats *dat de kerkedienst, of het predikambt, en de scholen onderhouden worden.*

En in de tweede plaats: *dat ik, inzonderheid op de sabbat, dat is op de rustdag, tot de gemeente Gods naarstiglijk kome om...*

Om vier dingen te doen: *om het Woord Gods te horen, om de sacramenten te gebruiken, om God de Heere openlijk aan te roepen, en om de armen christelijke handreiking te doen.*

a. Het eerste dat de catechismus noemt is dus: *dat de kerkedienst, of het predikambt en de scholen onderhouden worden.*

Het hart van de zondag, het belangrijkste, het mooiste van de zondag is...?

Dat je vrij hebt? Nee, het belangrijkste, het mooiste van de zondag is de kerk en de dienst in de kerk. En het hart, het belangrijkste van de kerk is het predikambt.

Als dat er allemaal niet meer is, dan is de zondag leeg en zinloos.

De kerk, de dienst van het Woord, de scholen (dat wil zeggen de opleiding van de predikanten en het onderhoud van de aanstaande predikanten), dat alles is de opdracht van het vierde gebod.

b. En het tweede wat de catechismus noemt is: *dat ik* (u hoort: het wordt persoonlijker) *inzonderheid op de sabbat, dat is op de rustdag, tot de gemeente Gods naarstiglijk kome.*

Inzonderheid op de dag des Heeren. Dan vooral, maar niet alleen dan.

‘Zondags moet je naar de kerk, maar doordeweeks is het alleen voor de liefhebbers...?’

Nee, het moet anders zijn. Het moet zijn zoals staat in Psalm 26: *HEERE! ik heb lief woning Uw huis, en plaats des tabernakels Uwer eer* (26:8).

Zoals staat in Psalm 27: *Een ding heb ik van de HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel* (27:4)

Inzonderheid op de sabbat, dat is op de rustdag, tot de gemeente Gods naarstiglijk komen.

Naarstig komen! Het is Gods bedoeling, dat je graag naar de kerk gaat!

Ben je blij, als je wakker wordt, en... het is zondag?

Denk je dan: ‘wat ben ik toch blij, het is de dag van de Heere, wat een feestdag vandaag?

Ik verblijd mij in degenen, die tot mij zeggen: wij zullen in het huis des HEEREN gaan (Psalm 122:1)? Hier heb ik de hele week al naar uitgezien, en nu mag ik weer! Het is zondag!’

Naarstig komen. Dat zegt ook iets over de manier van komen. Is het iets wat echt leeft, in je hart? Hoe kom jij, hoe komt u naar de kerk?

Buig je thuis je knieën, voordat je naar de kerk gaat? Of rol je uit je bed, langs je ontbijt, nog net op tijd de kerk in?

Buig je thuis je knieën, als je weer terugkomt uit de dienst? Vraag je dan biddend: Heere, zegent U toch Uw Woord?

Of heb je in het gangpad al opmerkingen over dit of dat in de preek (alsof het een mens was die sprak)?

Of heb je tijdens de dienst al via het getril in je binnenzak gemerkt dat er via WhatsApp, twitter of sms, laatste berichtjes binnengekomen zijn? ‘Gelukkig, ik heb hier wel anderhalf uur gezeten, maar ik heb niks gemist, ik ben weer helemaal bij...’

Wat heb je dan een ellendig leven als christen! Als de mooiste dag van de week, de dag des Heeren, en zware last voor je is!

Je dient twee heren! En dat heeft nooit rust!

Deze dag is voor ons, die de Heere echt dienen en vrezen mogen, letterlijk *een gift uit de hemel*. Het is een dag *van* God, en het is een dag *voor* God. Het is een dag van vreugde en blijdschap!

Een dag waarop we zingen: *Ik ben verblijd wanneer men mij godvruchtig opwekt, zie wij staan gereed om naar Gods huis te gaan* (Psalm 122:1, ber.)

Het is een dag die soms zelfs een beetje een voorproefje geeft van de hemel, van de hemelse rust. En als het maandag is, dan denken we: ‘was het maar weer zondag...’

Naarstig naar de kerk komen, zeker op de zondag, maar ook doordeweeks.

Maar, *wat kom je eigenlijk doen in de kerk?*

De catechismus zegt: je komt naar de kerk om vier dingen te doen: *om het woord van God te horen, om de sacramenten te gebruiken, om God de Heere openlijk aan te roepen, en om aan de armen een christelijke handreiking te doen.*

Vier dingen dus.

1. We gaan die of die dominee beluisteren...

Mis! Geen zegen. We gaan **Gods Woord horen**.

Niet als toehoorder, ook niet aanhoren of voor kennisgeving aannemen, maar ‘*horen*’ in de diepste zin van het woord: het Woord dringt binnen, het Woord doortrekt me, ik hoor het Woord en ik buig voor!

‘Spreek, Heere, ik hoor, ik luister naar wat U, heilige God, tegen mij zegt’.

Als je zo luistert, heb je helemaal geen last van een dominee. Dan ga je niet over hem klagen, maar je gaat hem ook niet staan prijzen. Want die man staat helemaal niet in het middelpunt, het is *God* die spreekt!

Naarstig komen op het Woord te horen. Dat betekent ook dat je niet ergens anders heen hoeft, op welke reden dan ook, tenminste zolang het Woord hier is.

De schrijver van de Hebreeënbrief zegt: *En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben, maar elkander vermanen, en dat zoveel te meer, als gij ziet, dat de dag nadert* (Hebreeën 10:25).

Het is onze onderlinge plicht elkaar te *vermanen*, elkaar aan te spreken. Als u ziet dat uw broeder of zuster wegblijft, thuisblijft of ergens anders zit, dan hebt u de taak om die

ander liefdevol te vermanen. Omdat u weet dat dat tegen de instelling, tegen het gebod van de Heere ingaat.

We gaan naar de kerk om Gods Woord horen. En om (dat is het tweede):

2. De sacramenten te gebruiken.

De sacramenten, dat zijn uitroepetekens bij het Woord, tekenen en zegels die de echtheid, die de betrouwbaarheid ervan onderstrepen.

Het sacrament van de Heilige Doop, waarin de Heere zegt tegen jullie, jongens en meisjes: ‘Mijn zoon, Mijn dochter, geef Mij je hart. Ik ben bereid al je zonden weg te wassen door het bloed van Mijn Zoon, de Heere Jezus Christus.’

Het sacrament van het Heilig Avondmaal, waarvan de Heere zegt: ‘Ik heb grotelijks begeerd dit met u te eten. Doe dat tot Mijn gedachtenis.’

Nee, *zonder* Goddelijk recht en zonder kerkelijk recht mag je niet aangaan. Maar zou dat niet moeten drukken als schuld? Tegelijkertijd moet ik ook zeggen: *met* een Goddelijk recht en *met* een kerkelijk recht mag je ook niet zomaar afblijven.

We gaan naar de kerk om het Woord van God te horen, om de sacramenten te gebruiken, en om (dat is het derde):

3. God de Heere openlijk aan te roepen.

Je kan en mag dit gebouw ‘de kerk’ noemen. Dat is prima. Je mag noemen het ‘huis van God’, ‘Gods huis’, maar je mag het ook noemen (dat deed Heere Jezus Zelf ook): het *huis des gebeds* (Mattheüs 21:13).

Dit is (lees het thuis maar eens na in Mattheüs 21) een huis van gebed, een plaats waar *kinderen* biddend mogen uitroepen: *Hosanna, Zone Davids!* Dat betekent letterlijk: ‘Help ons toch, red ons toch! Zone Davids, Messias der Schriften!’

Dit is de plaats die de Heere uitgekozen heeft voor *ons*, om hier samen te bidden, om hier samen Zijn Naam aan te roepen.

En dan niet in de zin van: de dominee bidt en wij luisteren ernaar, tenminste dat proberen we... Nee, dit is de plaats om *samen* als gemeente te bidden en te smeken: *Och Heere, geef thans Uw zegeningen, geef heil op deze dag* (zie Psalm 118:25).

We gaan naar de kerk om het Woord van God te horen, om de sacramenten te gebruiken, om God de Heere openlijk aan te roepen, en (dat is het vierde):

4. Om aan de armen een christelijke handreiking te doen.

Een handreiking doen, je hand reiken, je hand uitsteken, in de collectezak dus, om arme mensen te helpen. Arme mensen *ver weg*, maar ook arme mensen *in de gemeente*.

En die zijn er. Ik denk aan chronisch zieken, aan werklozen, aan mensen die arbeidsongeschikt zijn geworden. We geven onze broeders diakenen middelen, zodat zij die arme mensen kunnen helpen.

Gaat het dan om heel veel? Nee, het gaat vooral om je hart. De arme weduwe in de Bijbel had maar twee penninkjes. Dat was alles wat ze had, haar hele leeftocht. Maar ze gaf het van harte (Lukas 22:4).

Eén euro uit je spaarpot voor de Heere, is meer waard dan de duizend euro die een rijke meneer geeft, omdat hij toch genoeg heeft.

Laten we, voordat we verder gaan, nu eerst samen zingen uit de bekende Psalm 122, daarvan het eerste vers.

*Ik ben verblijd, wanneer men mij
Godvruchtig opwekt: "Zie, wij staan
Gereed, om naar Gods huis te gaan;
Kom, ga met ons en doe als wij."
Jeruzalem, dat ik bemin,
Wij treden uwe poorten in;
Daar staan, o Godsstad, onze voeten.
Jeruzalem is wèl gebouwd,
Wel saâmgevoegd: wie haar beschouwt,
Zal haar voor 's Bouwheers kunstwerk groeten.*

Als je zo het gebod gehoorzaam bent, als je op deze manier ijverig bent in het gaan naar Gods huis, dan besteedt je zo'n drie of vier uur op een zondag aan de Heere en Zijn dienst. En voor de rest mag je... heel lang slapen, want dan gaat de dag wat sneller voorbij..., leuke dingen doen voor jezelf..., je hebt tenslotte de hele week hard gewerkt... Nee, wacht, het is de *dag van de Heere!* De *hele dag* heb je van Hem gekregen, als een *dag* die voor Hem bestemd is.

Zeker, het is een dag van rust. De Heere Jezus heeft Zijn discipelen dat ook zo geleerd. Als Hij Zelf rust in het graf, dan (zo staat er) *rusten zij naar het gebod* (Lukas 23:56). Maar, rusten is niet hetzelfde (dat weet je uit de geschiedenis van de schepping, de Heere rustte immers Zelf ook), rusten is niet hetzelfde als *nietsdoen*, als slapen, als luieren.

Echte rust is...? Ja, wanneer kom je eigenlijk echt tot rust?

Luister maar naar de Heere Jezus: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht* (Mattheüs 11:28-30)

Echte rust is er *bij God*. Augustinus zei het al: het hart van ons mensen is onrustig, totdat het rust vindt in God.

Wat is dat, die *rust in God*? Dat is: helemaal gericht zijn op Hem. Je hart en je leven is vol van Hem.

Zoals dat was bij Adam in het paradijs, voor de zondeval. Wat deed hij? De hele dag slapen? Nee, zijn leven was gericht op God. Op de eer en glorie van Zijn Schepper en Maker.

En dat is ook wat het vierde gebod wil. In het bijzonder bij Gods kinderen, in het leven van de dankbaarheid: een *leven gericht op de eer en glorie van God*.

En als je dan onbekeerd bent...?

Dan is dit gebod bedoeld om je te *ontdekken*. Dat de zondag niet de mooiste dag van de week voor je is, dat je geen lust, geen zin hebt om de Heere te dienen en te vrezen, dat je het liefste alleen maar bezig bent met de dingen van jezelf, dat je ten diepste alleen maar gericht bent op jezelf, dat is het gevolg van het feit dat *je gebroken hebt met God!*

Erken dat, belijd dat, keer terug en bekeer je, en bid om genade!

Dan krijgt ook het tweede wat catechismus zegt waarde en betekenis voor je: *Ten andere dat ik al de dagen van mijn leven van mijn boze werken rust, de Heere door Zijn Geest in mij werken laat, en alzo de eeuwige sabbat in dit leven aanvang.*

Dat brengt ons bij het twee aandachtspunt:

2. De zegen van de door God gegeven de rust op alle dagen van de week.

Wat gebiedt God in het vierde gebod? *Dat ik al de dagen van mijn leven van mijn boze werken rust.*

Rusten van je boze werken, van je zonden, want (en nu kijk je Gods kinderen in het hart), want we worden er *moe* van. We worden in dit leven moe van de zonde, moe van onszelf. Het goede wat we willen, leven gericht op God, op de eer en glorie van Zijn Naam, dat doen we niet. En het kwade wat we niet willen, leven voor onszelf, gericht op onszelf, dat doen we wel! En daar worden we doodmoe van! (Romeinen 7:19)

We zeggen: Heere, wanneer komt toch de dag, dat we het lichaam van de zonde mogen afleggen, en weer echt, helemaal, volmaakt op U gericht mogen zijn?

We *proberen* het wel, maar het *lukt* niet. Het lukt niet in eigen kracht. We worden er moe van.

Daarom zegt de catechismus ook: *ik moet de Heere door Zijn Geest in mij laten werken.* Want ik kan het zelf niet. Het is Gods werk. Het is Gods werk om mijn hart en leven van richting te veranderen. Het is Gods werk om me niet meer te laten leven voor mezelf, maar voor Hem. Het is Gods werk om me mijn leven op te laten offeren als een levend brandoffer, een *Gode welbehaaglijke offerande* (Romeinen 12:1-2).

Je zegt: ‘maar dat kan toch alleen maar door het werk van Gods Geest? Kan dat wel zo, zoals de catechismus dat zegt: ik laat de Heere in me werken...? Dat klinkt alsof ik er toestemming voor moet geven... En, als het niet gebeurt, dan gebeurt er helemaal niets...? Als de Heilige Geest werkt, dan vraagt Hij toch geen toestemming aan mij, dan werkt Hij toch onwederstandelijk, zodat ik Hem niet tegen kan houden?’

Ja, dat is zo. Vanuit Gods kan gezien. Maar de Bijbel kijkt soms ook van een andere kant. En dan zegt Paulus: je kan de Geest ook *bedroeven* (Efeze 4:30). En Stefanus zegt tegen zijn latere moordenaars: u *wederstaat* altijd de Heilige Geest (Handelingen 7:51).

Dus het is zeker niet verkeerd als de catechismus zegt: u moet de heilige Geest in u laten werken. Dat wilde zeggen: u moet Hem niet tegenstaan, u moet Hem niet tegenwerken, u moet Hem niet uitblussen (1 Thessalonicenzen 5:19).

Door het werk van de Heilige Geest geeft de Heere in het hart van Zijn kinderen, vooral op de rustdag, maar ook op andere dagen: *rust van de zonde*. Rust in God, rust voor onze ziel, in het verzoenend lijden en sterven van de grote Rustaanbrenger, de Heere Jezus Christus. In de weg van een biddend en afhankelijk leven, waarin ikzelf kleiner word, en meer en meer gericht word op de eer en de heerlijkheid van God.

Dat is een goed leven, dat is een geweldig leven. Als je zo mag leven, dan mag hier op aarde al een begin van de *hemelse rust* ervaren.

Dat zullen we nog kort zien in ons derde en laatste aandachtspunt:

3. De zegen van de door God gegeven de rust in het hiernamaals.

Immers de catechismus zegt: *en alzo de eeuwige sabbat in dit leven aanvangt.*

Dat is voor straks, maar dat *begint* hier.

Gods kinderen hebben op aarde vaak geen rust als het gaat om dit tijdelijke leven, ze hebben vaak tegenspoed, zorg en beproeving. Petrus zegt: onze tijd in de wereld is een korte tijd van veel en veel soorten van verzoeken (1 Petrus 1:6). Het geloof wordt immers beproefd, het wordt gelouterd door het lijden.

Maar toch is er hier op aarde al een begin van de hemelse rust. Zei de Heere Jezus niet: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, Ik zal u rust geven* (Mattheüs 11:28)? En zei Hij tegen Zijn discipelen niet: *Komt gijlieden in een woeste plaats hier alleen, en rust een weinig* (Markus 6:31)?

Hier, in Gods huis, aan Zijn tafel, in onze gebeden, vinden wij rust aan het hart van de Zaligmaker, aan het hart van Christus. Wij ervaren, in het bijzonder op Gods dag, maar ook op de andere dagen van de week, soms midden in de grootste moeilijkheden en zorgen: *hier wordt de rust geschonken*. Zeker, het zijn vaak maar ogenblikken, het zijn kortdurende Elims in de woestijn van dit leven.

Salomo zegt in het Hooglied: nu zijn er nog bergen die scheiding maken. Vaak verlangen we ernaar dat onze Liefste tot ons komt, springend over de bergen en huppelend over de heuvels. Maar straks zijn die bergen er niet meer. Straks vluchten die schaduwen weg (Hooglied 2:17).

Dan zullen we aankomen in het Kanaän van de rust: Met onze Liefste verenigd. Nooit meer zullen wij Zijn aanwezigheid hoeven missen. In de hemelse gewesten zal de eeuwige sabbat aanbreken.

Want, zo zegt de schrijver van de Hebreeënbrief: *Indien Jozua hen in de rust gebracht heeft, zo had Hij daarna niet gesproken van een anderen dag. Er blijft dan een rust over voor het volk Gods.*

Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne. Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan (4:8-11).

Laat ons hier beneden geen rust zoeken. Hier beneden is het niet. Hier boven is de eeuwige sabbatsrust. Daar rusten Gods kinderen uit van de zonde, die ze dan voor altijd kwijt zijn.

Daar zuchten we niet meer onder gebrek aan ijver, geloof, hoop en liefde. Dan zal ons verborgen zuchten overgaan in eeuwige aanbidding: altijd God in het oog, altijd op Hem gericht, altijd met hart en ziel gericht op de eer en de glorie van God drie-enig.

Daar is een altijd *bezig* zijn (we zullen Hem dienen dag en nacht in Zijn tempel), en toch is er volmaakte *rust*, bij God (Openbaring 7:15).

Eeuwig God loven, dat is de rust, dat is de eeuwige sabbatsrust die overblijft voor het volk van God.

Daar is de dood verslonden tot overwinning.

Daar is de herschepping voltooid.

Daar breekt de eeuwige bevrijdingsdag aan.
Daar zal God zijn *alles en in allen* (1 Korinthe 15:28).

Laat ons dan ons benaarstigen, om in die rust in te gaan (Hebreeën 4:11).

Amen.

Slotzang Psalm 34:1:

Ik loof den HEER, mijn God;
Mijn zang klimm' op naar 't hemelhof;
Mijn mond zing' eeuwig tot Zijn lof,
Om mijn gelukkig lot.
Mijn ziel, loof d' Opperheer;
't Zachtmoedig volk zal 't straks verstaan,
Door vreugd met u zijn aangedaan,
En juichen tot Zijn eer.